

POSTANOWIENIE

Dnia 25 września 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Dziergawka

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej, w dniu 25 września 2024 r.,
w sprawie **A. K.**
skazanego z art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.
kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku
z dnia 23 listopada 2023 r., sygn. akt V Ka 2043/23,
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku
z dnia 8 sierpnia 2023 r., sygn. akt X K 901/22,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu adw. E. R., Kancelaria Adwokacka w G., kwotę 885,60 (osiemset osiemdziesiąt pięć 60/100) złotych, w tym 23 % VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji na rzecz skazanego;**
- 3. zwolnić skazanego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego, obciążając nimi Skarb Państwa.**

[J.J.]

Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku wyrokiem z dnia 8 sierpnia 2023 roku, w sprawie o sygn. akt X Ka 901/22:

I. oskarżonego A. K. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt 1 czynu, polegającego na tym, że w nieustalonym czasie, nie później, niż po 24 grudnia 2021 roku w P. w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, kilkakrotnie dopuścił się wobec małoletniej poniżej lat 15 X.Y. innych czynności seksualnych poprzez wkładanie jej palców w narząd płciowy, dotykanie ręką jej narządu płciowego oraz piersi i dotykanie ręką pupy, który zakwalifikował jako przestępstwo z art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. skazał go na karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 41a § 2 k.k. i art. 43 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego zakaz zbliżania się do pokrzywdzonej X.Y. na odległość mniejszą niż 50 (pięćdziesiąt) metrów przez okres 5 (pięciu) lat;

III. na podstawie art. 41 § 1a k.k. orzekł wobec oskarżonego zakaz zajmowania stanowisk, oraz wykonywania zawodów związanych z wychowaniem, edukacją, leczeniem małoletnich lub z opieką nad nimi na czas 5 (pięciu) lat;

IV. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonej X.Y. kwotę 10.000 złotych (dziesięć tysięcy złotych) tytułem zadośćuczynienia za wyrządzoną krzywdę;

V. oskarżonego A. K. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt 2 czynu, polegającego na tym, że w okresie, nie wcześniej, niż przed 10 lipca 2015 roku do 18 stycznia 2022 roku w P. znęcał się fizycznie nad swoją partnerką I. K. w ten sposób, że podczas awantur, wielokrotnie uderzał w/wymienioną w twarz otwartą ręką i pięścią oraz kopał ją w twarz, powodując uraz twarzy i ust, a także kierował w jej stronę groźbę pozbawienia jej życia lub uszkodzenia ciała poprzez przyłożenie noża do jej szyi, przy czym, czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, tj. w ciągu 5 lat od odbycia w okresie od 16 października 2010 roku do 16 kwietnia 2013 roku kary 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w B. [...] Wydział Kamy z dnia 15 lipca 2011 roku w sprawie [...] o czyn z art. 280 § 1 k.k. oraz w ciągu 5 lat od odbycia w okresie od 18 sierpnia 2013 roku do 09 lipca 2015 roku kary 2 lat pozbawienia

wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego [...] w G. [...] Wydział Kamy z dnia 20 listopada 2009 roku w sprawie [...] o czyn z art. 191 § 2 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., który zakwalifikował jako przestępstwo z art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 207 § 1 k.k. skazał go na karę roku i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

VI. na podstawie art. 41a § 1 k.k. i art. 43 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego zakaz zbliżania się do pokrzywdzonej I. K. na odległość mniejszą niż 50 (pięćdziesiąt) metrów przez okres 5 (pięciu) lat, za wyjątkiem sprawowania władzy rodzicielskiej nad wspólnym dzieckiem;

VII. na podstawie art. 85 § 1 i § 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył jednostkowe kary pozbawienia wolności wymierzone oskarżonemu A. K. w pkt I i V i w ich miejsce orzekł karę łączną 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności;

VIII. na podstawie art. 63 § 1 i § 5 k.k. na poczet orzeczonej w punkcie VII wyroku kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres tymczasowego aresztowania w sprawie od dnia 18.01.2022 roku od godziny 14:30 do dnia 8.08.2023 roku, uznając, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

IX. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy prawo o adwokaturze zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. S. kwotę 2.804,40 (dwa tysiące osiemset cztery złote i 40 groszy), w tym podatek Vat, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej obrony z urzędu oskarżonego;

X. na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. i art. 627 k.p.k. oraz art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 5 i art. 6 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. 49/83 poz. 223 ze zm.) zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 9.276,56 zł (dziewięć tysięcy dwieście siedemdziesiąt sześć złotych i pięćdziesiąt sześć groszy) tytułem wydatków, oraz kwotę 400 zł (czterysta złotych) tytułem opłaty.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca skazanego.

Sąd Okręgowy w Gdańsku wyrokiem z dnia 23 listopada 2023 roku, w sprawie o sygn. akt V Ka 2043/23 po rozpoznaniu wniesionej apelacji:

1. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- ustalił, iż przestępstwa przypisanego mu w pkt I. wyroku oskarżony dopuścił się w okresie od stycznia 2021 roku do 23/24 grudnia 2021 roku,
- ustalił, iż czynu przypisanego mu w pkt II. wyroku oskarżony dopuścił się w okresie od nie wcześniej niż połowy 2016 roku do 18 stycznia 2022 roku,
- 2. w pozostałej części wyrok utrzymał w mocy,
- 3. zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym, a wydatkami tego postępowania obciąża Skarb Państwa,
- 4. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. S. kwotę 1.033,20 złotych (jeden tysiąc trzydzieści trzy złote i 20/100) brutto tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

Kasację od wyroku Sądu Okręgowego wniósł obrońca skazanego, który zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

- w zakresie obu zarzucanych czynów:

1. na podstawie art. 523 § 1 k.p.k. rażące naruszenie przepisów postępowania w postaci art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. w zw. z art. 169 k.p.k. w zw. z art. 120 k.p.k. poprzez oddalenie wniosków dowodowych oskarżonego o przesłuchanie N. K. oraz I. K. pomimo braku uprzedniego wezwania oskarżonego do sprecyzowania tezy dowodowej (faktów, na które świadkowie mają być słuchani) i uznanie, że wniosek zmierza jedynie do przedłużenia postępowania bez uprzedniego ustalenia jakie dokładnie okoliczności mają podlegać udowodnieniu, co miało wpływ na treść wydanego orzeczenia, bowiem zgodnie z wnioskiem dowodowym oskarżonego (choć obarczonym brakami formalnymi) świadkowie mieli zeznawać na okoliczności istotne z punktu widzenia jego odpowiedzialności karnej,
2. na podstawie art. 523 § 1 k.p.k. rażące naruszenie przepisów postępowania w postaci art. 170 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez uznanie, że ponowne przesłuchanie X.Y. jest niedopuszczalne w sytuacji, gdy art. 185a § 1 k.p.k. (a nie jak błędnie wskazano w uzasadnieniu postanowienia art. 180c k.p.k.) wskazuje, że ponowne przesłuchanie świadka jest możliwe, jeśli wyjdą na jaw istotne okoliczności, których wyjaśnienie wymaga ponownego przesłuchania, zaś oskarżony wskazał na nowe okoliczności dotyczące możliwości popełnienia

zarzucanego mu czynu przez K. J. (na co wskazywali świadkowie), co miało istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia,

3. na podstawie art. 523 § 1 k.p.k. rażące naruszenie przepisów postępowania w postaci art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. w zw. z art. 169 k.p.k. w zw. z art. 120 k.p.k. poprzez oddalenie wniosków dowodowych oskarżonego o przesłuchanie N. K. oraz I. K. pomimo braku uprzedniego wezwania oskarżonego do sprecyzowania tezy dowodowej (faktów, na które świadkowie mają być słuchani) i uznanie, że wniosek zmierza jedynie do przedłużenia postępowania bez uprzedniego ustalenia jakie okoliczności mają podlegać udowodnieniu, co miało wpływ na treść wydanego orzeczenia, bowiem zgodnie z wnioskiem dowodowym oskarżonego (choć obarczonym brakami formalnymi) świadkowie mieli zeznawać na okoliczności istotne z punktu widzenia jego odpowiedzialności karnej,

- w zakresie czynu z art. 200 k.k.

4. na podstawie art. 523 § 1 k.p.k. rażące naruszenie przepisów postępowania w postaci art. 433 § 2 k.p.k. poprzez nieprawidłowe rozpoznanie zarzutu naruszenia art. 7 k.p.k. poprzez nieuzasadnione zaaprobowanie stanowiska Sądu Rejonowego w zakresie braku nadania przymiotu wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego w sytuacji, gdy wyjaśnienia były konsekwentne oraz szczere, przy jednoczesnym oparciu się na zeznaniach pokrzywdzonej (oraz świadków znających zdarzenia z przekazu), które były niespójne oraz pominięciu zeznań świadków wskazujących na brak możliwości popełnienia czynu przez oskarżonego,

- w zakresie czynu z art. 207 k.k.,

5. na podstawie art. 523 § 1 k.p.k. rażące naruszenie przepisów postępowania w postaci art. 433 § 2 k.p.k. poprzez brak rozpoznania zarzutu podniesionego w apelacji dotyczącego naruszenia art. 207 k.k., co miało wpływ na treść wydanego orzeczenia, poprzez brak kontroli sądu pierwszoinstancyjnego w zakresie zastosowania tego przepisu pomimo braku wystąpienia wszystkich przesłanek jego zastosowania.

Skarżący wniósł o:

1. uchylenie zaskarżonego wyroku oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu,

2. przyznanie kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu, albowiem koszty te nie zostały uiszczone ani w części ani w całości.

W odpowiedzi na kasację obrońcy skazanego prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja wniesiona przez obrońcę skazanego jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że zgodnie z treścią art. 523 § 1 k.p.k. kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Zatem możliwość wniesienia skutecznej kasacji jest istotnie ograniczona. Postępowanie kasacyjne nie jest z pewnością postępowaniem, które ponawiać ma zwykłą kontrolę odwoławczą. W toku zaś tego postępowania z założenia nie dokonuje się kontroli poprawności oceny poszczególnych dowodów, nie weryfikuje zasadności ustaleń faktycznych i nie bada współmierności orzeczonej kary (zob. postanowienie SN z dnia 15 marca 2023 r., IV KK 549/22; postanowienie SN z dnia 10 lipca 2019 r., II KK 210/19; postanowienie SN z dnia 21 września 2017 r., IV KK 276/17).

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego przeniknięcie uchybienia pierwszoinstancyjnego do postępowania odwoławczego aktualizować się może dopiero w sytuacji, gdy sąd odwoławczy przeprowadzi nienależytą kontrolę instalacyjną i zaakceptuje orzeczenie sądu pierwszej instancji, pomimo że dotknięte jest ono wadami, na które zwrócono uwagę w zwykłym środku odwoławczym (zob. postanowienie SN z dnia 30 sierpnia 2022 r., I KK 236/22; postanowienie SN z dnia 26 kwietnia 2023 r., II KK 56/23). W takim wypadku to na skarżącym ciąży obowiązek podniesienia i wykazania wadliwości procedowania przez sąd odwoławczy, w następstwie którego doszło do owego przeniknięcia uchybienia do orzeczenia drugoinstancyjnego, co mogłoby się wyrażać z nierzetelnym rozpoznaniu zarzutów środka odwoławczego, oraz wykazania, że uchybienie to mogło mieć wpływ - i to istotny - na treść zaskarżonego orzeczenia (zob. postanowienie SN z dnia 14 kwietnia 2021 r., III KK 16/21).

Z oczywistą bezzasadnością kasacji mamy natomiast do czynienia wówczas, gdy już w wyniku pobieżnej analizy zarzutów w niej zawartych nasuwa się spostrzeżenie, iż nie są one trafne, a przedstawione w niej wnioski nie odpowiadają zaistniałym w sprawie realiom procesowym (zob. postanowienie SN z dnia 17 kwietnia 2018 r., V KK 397/17).

Taka sytuacja zaistniała na gruncie przedmiotowej sprawy, skoro żadnemu z zarzutów podniesionych w nadzwyczajnym środku zaskarżenia wywiedzionym przez obrońcę skazanego nie można przypisać przymiotu słuszności.

W pierwszej kolejności za całkowicie bezzasadne uznać należy zarzuty zawarte w pkt 1-3 wniesionej kasacji, a dotyczące oddalenia wniosków dowodowych. Przy czym zarzuty 1 i 3 stanowią powtórzenie tożsamego zarzutu, dotyczącego ponownego przesłuchania świadków N. K. oraz I. K. , które, jak słusznie zauważył sąd odwoławczy, zostały już przesłuchane przed sądem I instancji (k. 919v akt). Sam skarżący stwierdził, że oskarżony nie wskazał na jakie okoliczności mają być słuchani ci świadkowie, zaś autor kasacji tego braku nie uzupełnił. Dlatego oddalenie tego wniosku przez sąd odwoławczy z uwagi na zmierzanie do przedłużenia postępowania, było uzasadnione.

W kwestii ponownego przesłuchania małoletniej pokrzywdzonej, wskazać należy, iż w tym zakresie stanowisko sądu również jest zasadne. Zgodnie bowiem z treścią art. 185a § 1 k.p.k., niedopuszczalne jest ponowne przesłuchiwanie pokrzywdzonego, o którym mowa w tym przepisie, jeśli w toku postępowania nie wyjdą na jaw nowe okoliczności, których wyjaśnienie wymaga ponownego przesłuchania pokrzywdzonego. Do takich okoliczności z całą pewnością nie można zaliczyć wątpliwości samego oskarżonego, kwestionującego zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, jak i przypisane mu sprawstwo. Sąd odwoławczy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wskazał bowiem, że relacje składane przez małoletnią w połączeniu z opinią biegłej z zakresu psychologii, umożliwiają uznanie tego dowodu za w pełni wartościowy element zgromadzonego materiału dowodowego. Zdaniem Sądu Najwyższego przeprowadzona w niniejszej sprawie przez sąd I instancji rzetelna ocena zeznań osób pokrzywdzonych, w kontekście całości zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, którą w pełni zaakceptował sąd odwoławczy, nie wymagała przeprowadzenia kolejnych

dowodów, w tym tych wnioskowanych przez skazanego na etapie postępowania odwoławczego.

Zauważyć należy, że sąd nie ma obowiązku uwzględniania wszystkich wniosków dowodowych składanych przez strony i może je oddalić na podstawach wskazanych w art. 170 § 1 pkt 1 i 5 k.p.k., co zaistniało w przedmiotowej sprawie.

Za całkowicie bezzasadne również należy uznać zarzuty z pkt 4 i 5 wniesionej kasacji, wskazujące na nieprawidłowe rozpoznanie zarzutów apelacyjnych co do naruszenia art. 7 k.p.k. oraz przypisania skazanemu sprawstwa czynu z art. 207 k.k. Z utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, że o obrazie przepisu art. 433 § 2 k.p.k. można mówić wówczas, gdy sąd w ogóle nie rozważy wniosków i zarzutów wskazanych w środku odwoławczym albo gdy kontrola ta miała charakter pozorny. Innymi słowy, zarzut rażącej obrazu art. 433 § 2 k.p.k. może być skuteczny tylko wtedy, gdy sąd II instancji nie rozpozna zarzutów apelacyjnych w ogóle lub gdy nie odniesie się do nich w uzasadnieniu orzeczenia, uwzględniając przy tym treść art. 457 § 3 k.p.k. Zatem, aby zarzut formułowany przez skarżącego okazał się skuteczny, musi on wykazać, że podczas kontroli odwoławczej uchybienie faktycznie zaistniało, a nadto opisanie na czym ono polegało i dlaczego stanowi rażące naruszenie przepisów (zob. postanowienie SN z dnia 28 marca 2017 r., III KK 490/16; postanowienie SN z dnia 29 grudnia 2021 r., II KK 593/21). Powyższe w żadnym zakresie nie zostało przez obrońcę skazanego, autora wniesionej kasacji, zrealizowane. Wbrew twierdzeniom skarżącego sąd odwoławczy, jak wynika z uzasadnienia przedmiotowego wyroku, w sposób szczegółowy odniósł się do wszystkich podniesionych przez skarżącego w apelacji zarzutów, zaś wynikiem przeprowadzonej przez niego kontroli odwoławczej było utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy, jedyną zmianą jaką sąd poczynił było określenie poprawnych ram czasowych obu popełnionych przez skazanego czynów.

W tym miejscu trzeba wskazać, że zarzut naruszenia art. 7 k.p.k. może być podnoszony w nadzwyczajnym środku zaskarżenia jakim jest kasacja tylko wówczas, gdy sąd odwoławczy czynił samodzielne ustalenia faktyczne (zob. postanowienie SN z dnia 24 stycznia 2023 r., III KK 634/22). W przedmiotowej sprawie zarzut ten skierowany jest wprost pod adresem wyroku sądu I instancji, co jest niedopuszczalne w postępowaniu kasacyjnym. Sąd odwoławczy nie dokonywał

w ramach postępowania apelacyjnego samodzielnie nowych ustaleń faktycznych, jak też nie oceniał na nowo zgromadzonego materiału dowodowego, utrzymując w mocy zaskarżone orzeczenie sądu I instancji w zakresie winy i sprawstwa oskarżonego, a w związku z powyższym nie mógł dopuścić się obrazy wskazanych przepisów. Sąd odwoławczy słusznie uznał też, że ocena dowodów przeprowadzona przez sąd I instancji nie wykracza poza granice ich swobodnej oceny, uwzględnia wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego oraz zasady logicznego rozumowania. W konsekwencji ocena ta zyskała pełną aprobatę sądu odwoławczego.

Odnosząc się do zarzutu z punktu 5 wniesionej kasacji, przypomnieć trzeba, jak słusznie wskazał sąd odwoławczy, że uchybienie w postaci obrazy prawa materialnego polega na jego wadliwym zastosowaniu do trafnych i niekwestionowanych ustaleń faktycznych. Nie można więc zarzucać obrazy prawa materialnego w sytuacji, gdy jednocześnie przyjmuje się, że wadliwość orzeczenia jest wynikiem błędnych ustaleń faktycznych przyjętych za jego podstawę lub ustalenia te są wynikiem naruszenia przepisów prawa procesowego (zob. S. Zabłocki (w:) J. Bratoszewski, L. Gardocki, Z. Gostyński, S. Przyjemski, R.A. Stefański, S. Zabłocki, Kodeks postępowania karnego. Komentarz., Warszawa 2004, t. III, s. 111). Tak sformułowane zarzuty obarczone są wewnętrzną sprzecznością, wynikającą z faktu, iż dotyczą one tego samego zakresu. Dlatego zarzut kasacyjny, dotyczący nierozpoznania zarzutu apelacyjnego w zakresie art. 207 k.k., nie zasługiwał na uwzględnienie. Sąd odwoławczy uznał bowiem za zasadne zarówno analizę i ocenę wiarygodności poszczególnych dowodów dokonaną przez sąd I instancji, jak również prawną subsumpcję ustalonych okoliczności faktycznych (s. 4v uzasadnienia).

Reasumując, stwierdzić trzeba, że w istocie wniesiona kasacja sprowadza się do polemiki z ustaleniami faktycznymi, a skarżący zmierza do przedstawienia własnej i odmiennej oceny przeprowadzonych dowodów oraz dokonanych na ich podstawie ustaleń stanu faktycznego. Skarżący formułując w ten sposób kasację, będącą nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, środek ten potraktował jako kolejny instancyjny środek odwoławczy, co jest niedopuszczalne. Kasacja nie służy bowiem do ponawiania kontroli instancyjnej już dokonanej przez sąd odwoławczy, stąd też

postępowanie kasacyjne nie może być traktowane jako trzecia instancja (zob. postanowienie SN z dnia 9 stycznia 2019 r., IV KK 694/18; postanowienie SN z dnia 11 października 2022 r., V KK 332/22; postanowienie SN z dnia 26 kwietnia 2024 r., V KK 91/24).

Przedmiotowa kasacja nie sprostала zatem wymogom wykazania rażącego naruszenia prawa, które mogłoby doprowadzić do uchylenia zaskarżonego wyroku. Rozpoznanie wniesionej kasacji skutkować musiało jej oddaleniem, na podstawie art. 535 § 3 k.p.k.

Rozstrzygnięcie o kosztach uzasadnia art. 624 § 1 k.p.k. Zwalniając skazanego od kosztów sądowych za postępowanie kasacyjne Sąd Najwyższy kierował się przede wszystkim aktualną sytuacją skazanego.

Uwzględniając wniosek obrońcy z urzędu, na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o advokaturze (t.j. Dz.U.2022, poz.1184) w zw. z § 2 pkt 1, § 4 pkt 3 i § 17 ust. 3 pkt 1 w zw. z § 24 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 maja 2024 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa albo jednostki samorządu terytorialnego kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (t.j. Dz.U.2024, poz. 763) zasądzono na jego rzecz kwotę 885,60 (osiemset osiemdziesiąt pięć 60/100) złotych, w tym 23% VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji.

Mając na względzie powyższe, należało orzec jak w części dyspozytywnej postanowienia.

[J.J.]

[ał]